

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5To/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813010209
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kohutová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7813010209.9

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kohutovej a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Martina Michalanského, v trestnej veci obžalovaného H. H. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 224/2010 Z.z. na verejnom zasadnutí konanom dňa 7.júna 2016, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 23.11.2015 sp.zn. 1 T/75/2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. H..

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Rožňava z 23.11.2015 sp.zn. 1 T /75/2013 bol obžalovaný H. H. uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zák.č. 224/2010 Z.z. na tom skutkovom základe, že

ako starosta S. D. J. okr. K., v roku 2008-2010 vyberal z bankového účtu obce, vedený vo VÚB a.s., finančné prostriedky v rôznych sumách, vo forme záloh, z ktorých časť použil na nezistený účel, pričom následne, v úmysle zdokladovať vynaloženie chýbajúcich finančných prostriedkov dal v rozpore s ust. Zák.č. 138/1991 Zb. o majetku obci, zák.č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových prostriedkoch (správne o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ústny pokyn pracovníčke Obecného úradu D. J. - A. G. - na zaúčtovanie účtovných údajov - faktúr a účtovných dokladov, ktoré boli uhradené až v nasledujúcom období, do účtovníctva S. D. J., v ktorých S. D. J. vystupovala ako odberateľ

- v presne nezistený deň na prelome rokov 2008 -2009 dal pokyn na zaúčtovanie faktúry č. 13/08, vystavenej dňa 31.12.2008 dodávateľom S. Y., za vodoinštalačné a kúrenárske práce, v hodnote 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) a s ňou súvisiaci výdavkový pokladničný doklad číslo 7035 zo dňa 31.12.2008, napriek tomu, že dodávateľovi S. Y. dňa 31.12.2008 táto suma vyplatená nebola, ale k vyplateniu došlo dňa 10.2.2009 a 14.12.2009,

- v presne nezistený deň na prelome rokov 2008 - 2009 dal pokyn na zaúčtovanie výdavkového pokladničného dokladu č. 7034 s dátumom 31.12.2008, údajne vystaveného dodávateľom C. G. za dodávku palivového dreva na sumu 21.500,- Sk (713,67 Eur), pričom žiadne drevo nebolo S. D. J. objednané, nebolo dodané a ani dodávateľovi vyplatené,

- v presne nezistený deň v roku 2010 dal pokyn na zaúčtovanie faktúry č.10010002 zo dňa 20.7.2010, dodávateľa E., za rozobratie a výmenu strechy na základnej škole v hodnote 1.394,- Eur a s ňou súvisiaci výdavkový pokladničný doklad č. 390 zo dňa 21.7.2010, aj keď práce v tom čase neboli vykonané, ale až v jesenných mesiacoch roku 2011 a vtedy bola aj vyplatená suma 1.394,- € za ich vykonanie,

čím takto Obci D. J. spôsobil škodu najmenej 713,67 Eur za nedodané drevo.

Samosudca Okresného súdu v Rožňave ho za to odsúdil podľa § 326 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon tohto trestu podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil obžalovanému trest zákazu činnosti verejnej funkcie po dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný H. H., ktoré odôvodnil v osobitnom písomnom podaní prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na tieto skutočnosti:

Rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a napadnutý rozsudok je vydaný na základe skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, pretože súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil.

Súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že nekontrolovateľné, svojvoľné a nezisteným spôsobom nakladanie s finančnými prostriedkami vybranými starostom obce, z bankového účtu obce vo forme záloh, až do doby pokiaľ boli tieto použité na úhradu dodávateľom na vykonané práce, nie je v súlade s ustanovením § 19 Zákona č. 523/2004 Z.z. a zákona č. 138/91 Zb. o majetku obcí.

Súd poukazuje konkrétne na § 19 ods. 6 Zákona č. 523/2004 Z.z., podľa ktorého verejné prostriedky sa môžu používať na krytie nevyhnutných potrieb vyplývajúcich z osobitných predpisov. Subjekt verejnej správy je povinný pri používaní verejných prostriedkov zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť použitia. Subjekt verejnej správy je povinný pri poskytovaní preddavkov z verejných prostriedkov postupovať podľa ods. 8-10.

Podľa ods. 8 citovaného ustanovenia subjekt verejnej správy môže poskytovať preddavky, ak boli vopred v zmluve o dodávke výkonov a tovarov písomne dohodnuté a to najviac na obdobie 3 mesiacov v závislosti od vecného plnenia dodávok a výkonov a tovarov.

Zo skutkovej vety rozsudku však nevyplýva, že by obžalovaný poskytoval alebo poskytol dodávateľovi preddavok za objednané práce a z uvedeného dôvodu citované ustanovenie zákona č. 523/2004 Z.z. je v tomto prípade bezpredmetné.

Súd ďalej poukazuje na § 7 ods. 1 Zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, podľa ktorého orgány a organizácie sú povinné hospodáriť s majetkom obce v prospech rozvoja obce a jej občanov a ochrany a tvorby životného prostredia. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, orgány obce a organizácie sú povinné majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať.

Má za to, že z jeho konania uvedeného v skutkovej vete rozsudku nie je možné vyvodit' záver, že by hospodáril s majetkom obce nehospodárne, v neprospech rozvoja obce a jej občanov, prípadne, že by prostriedky obce nepoužil na krytie nevyhnutných potrieb obce.

Realizované vodoinštalačné a kúrenárske práce v materskej škôlke a v kultúrnom dome, dodané palivové drevo na kúrenie ako aj výmena strešnej krytiny boli v záujme obce, pričom finančné prostriedky, ktoré boli na tento účel z účtu vybraté, boli na tieto účely aj použité. Uvedené bolo v prípade prvého a druhého čiastkového skutku vykonaným dokazovaním preukázané. Skutok, ktorý sa mu kladie za vinu preto nie je v rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona a teda nie je naplnená podmienka, ktorú trestný zákon predpokladá, a teda vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu.

Podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému majetkový prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Skutková podstata zneužívania právomoci verejného činiteľa je aplikovaná teda v prípadoch, ak je trestný čin spáchaný v súvislosti s právomocou verejného činiteľa. Táto právomoc musí vyplývať z ústavy alebo zo zákonov. Podľa výkladu Generálnej prokuratúry SR musí takéto rozhodovanie o právach a povinnostiach obsahovať „prvok moci a prvok rozhodovania“.

Z uvedeného teda vyplýva, že nie každé protiprávne konanie verejného činiteľa je trestným činom podľa § 326 Trestného zákona a preto je potrebné dôsledne skúmať, či toto konanie je alebo nie je v súvislosti s právomocou verejného činiteľa, ktorú mu zákon priznáva.

Podľa § 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Z.z. O obecnom zriadení nakladanie s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním patrí do právomoci obecných zastupiteľstiev.

Rovnako judikatúra konštatuje (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tz 22/2004), že úkony starostu týkajúce sa nakladania s majetkom nie sú výkonom jeho právomoci. Právomoc musí vyplývať z ústavy alebo zo zákonov.

Predmetný skutok opísaný v obžalobe prokurátora vzhľadom na vyššie uvedené by bolo možné nanajvyš právne kvalifikovať ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa S 237 Trestného zákona alebo ako trestný čin sprenevery podľa S 213 Trestného zákona, avšak zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že v prípade prvého a tretieho čiastkového skutku nevznikla žiadna škoda a preto nevznikol predpokladaný následok ako súčasť objektívnej stránky týchto trestných činov.

Na podporu svojich tvrdení poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/4/2013 zo dňa 11.12.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/30/2014 zo dňa 07.05.2014, rozsudok Okresného súdu Z., sp.zn.: XXT/XXX/XXXX zo dňa 2.10.2014, rozsudok Okresného súdu G. streda sp.zn.: XT/XX/XXXX zo dňa 2.7.2014 a iné.

Pokiaľ ide o druhý čiastkový skutok, jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, o ktorý súd oprel výrok o vine je výpoveď svedka F. G..

Podľa judikatúry v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (napr. odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený.

Pri posudzovaní vierohodnosti výpovede svedka F. G. je potrebné prihliadnuť na fakt, že tento svedok už bol trestne stíhaný pre prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 Tr. zák. a teda je evidentná jeho motivácia nepriznať tú skutočnosť, že dodal drevo pre obec v záujme, aby si neprivodil nebezpečenstvo trestného stíhania. Kúpna zmluva, ktorá bola uzavretá s dátumom 31.12.2008 na dodávku palivového dreva je nepochybne pravdivá, čo potvrdil aj svedok G..

Spochybné bolo aj tvrdenie svedka, že zmluva bola uzavretá v skutočnosti v roku 2010 alebo 2011, nakoľko účtovný program po uplynutí roku 2008 už neumožňoval vstúpiť do účtovníctva a vykonať v ňom zmeny.

Poukazuje tiež na výpovede svedkov U. D. a H. Y., ktorí potvrdili tú rozhodnú skutočnosť, že bolo dovezené drevo od F. G., ktoré následne spracovávali.

Súd výpovede uvedených svedkov vyhodnotil ako nevierohodné, pretože ohľadne rozhodujúcich skutočností vypovedali rozporne. Má za to, že s odstupom času niekoľko rokov nie je možné očakávať, aby svedkovia, ktorí drevo len spracovávali, si presne pamätali, že koľko fúr dreva bolo dovezené a na akom motorovom vozidle. Tieto skutočnosti nie je možné vyhodnotiť ako rozhodujúce.

Má za to, že dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní neodôvodňujú vyslovenie záveru o jeho vine.

Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného konania. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech v zmysle zásady in dubio pro reo a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje odvolaciemu súdu starostlivo zvážiť všetko vyššie uvedené a zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že ho spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom, alternatívne podľa § 321 ods. 1 písm. b) zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetné skutky sa stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ich spáchal obžalovaný H. a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.

Na takomto základe potom samosudca okresného súdu vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Vzhľadom k tomu krajský súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku samosudcu okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ ide o čiastkové skutky uvedené pod bodom I. a III. napadnutého rozsudku, odvolací súd už vo svojom uznesení sp.zn. 5 To/19/2014 zo dňa 16.9.2015 konštatoval, že vykonané dokazovanie prvostupňovým súdom je neúplné, len pokiaľ ide o druhý čiastkový skutok.

Krajský súd zároveň po podrobnej analýze dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní k I. a III. čiastkovému skutku uviedol konkrétne zistenia, ktoré prevzal do napadnutého rozsudku prvostupňový súd vyplýva to z odôvodnenia jeho rozsudku str. 7 - 11.

Vzhľadom na fakt, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne, pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok a na seba nadväzujú a obžalovaný H. H. v podanom odvolaní namieta pokiaľ ide o I. a III. čiastkový skutok len hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, ktoré považuje za nesprávne a taktiež právne posúdenie zisteného skutku nebolo by účelné formalisticky odpisovať skutkové zistenia, ktoré už odvolací súd uviedol vo svojom skoršom rozhodnutí, pričom v súčasnom štádiu trestného konania nekorigoval a ani nedoplňoval dôkazy vykonané pred prvostupňovým súdom a rovnako nespochybnil úplnosť vykonaného dokazovania.

S prihliadnutím na uvedené je potrebné poukázať na úvahy odvolacieho súdu, ktoré sú podstatné vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o čiastkové skutky v bode I. a III. napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti je v posudzovanej trestnej veci najdôležitejšie uviesť, že obžalovaný H. H. ako starosta S. D. J. v roku XXXX a 2010 vyberal z bankového účtu obce vedeného vo VÚB a.s. finančné prostriedky v rôznych sumách vo forme záloh, a to v roku 2008 - 1.522.896,- Sk (50.550,89 Eur), v roku 2009 - 67.169,50 Eur a v roku 2010 - 31.713,55 Eur, pričom na následné zdokladovanie vynaloženia chýbajúcich finančných prostriedkov predložil pracovníčke S. úradu D. J. A. G. na zaúčtovanie faktúru č. 13/08 zo dňa 31.12.2008 na sumu 150.000,- Sk, ktorú schválil a podpísal (čl.84) za vodoinštalčné a kúrenárske práce, napriek tomu, že svedkovia AV.r, ako príjemcovia sumy 150.000,- Sk nepodpísali výdavkový pokladničný doklad č. 7035 zo dňa 31.12.2008 a uvedená suma k 31.12.2008 nebola menovaným vyplatená a rovnako v tom čase neboli ešte ani vykonané práce.

Tieto skutočnosti bez akýchkoľvek pochybností vyplývajú z výpovedí svedkov C. P., S. Y., L. P.. Vyhodenie príjmového pokladničného dokladu z 10.2.2009 potvrdila svedkyňa A. a pokiaľ ide o výdavkový pokladničný doklad zo dňa 14.12.2009, na tomto je pečiatka S. D. J. a uvedený doklad sa viaže práve na vyplatenie druhej čiastky z fakturovanej sumy, ako sa o tom vo svojej výpovedi zmienila aj svedkyňa L. P., ktorá viedla účtovníctvo pre S. Y.. Svedkyňa L. P. potvrdila aj tú podstatnú a rozhodujúcu skutočnosť, že fakturovaná suma 150.000,- Sk bola zaevidovaná v účtovníctve S. Y. v roku 2009, kedy aj skutočne bola vyplatená (10.2.2009 a 14.12.2009).

Vyššie uvedené konanie obžalovaného H. ovplyvnilo výsledok účtovnej uzávierky za rok 2008, táto z hľadiska príjmov a výdavkov bola vyrovnaná, pretože svedkyňa A. G., pracovníčka S. úradu D. J. na pokyn obžalovaného H. H. zahrnula do účtovníctva obce aj vyplatenie vyššie uvedenej sumy na základe faktúry číslo 13/08 vystavenej dňa 31.12.2008, ktorú zaúčtovala za rok 2008 napriek tomu, že uvedená suma v tom čase dodávateľom prác v skutočnosti nebola vyplatená. Uvedeným spôsobom dal obžalovaný H. zaúčtovať časť chýbajúcich finančných prostriedkov v sume 150.000,- Sk ako nevyúčtovanú zálohu, t.j. pohľadávku voči jeho osobe zo strany obce vykazovanú v účtovníctve obce na príslušnom účte, ktorá súvisela s výberom finančných prostriedkov z účtu S. D. J. a bola účtovne vykazovaná ako záloha prevzatá obžalovaným.

Pokiaľ ide o tretí čiastkový skutok obžalovaný H. H. ako starosta obce D. J. schválil a podpísal faktúru č. 10010002 zo dňa 20.7.2010 splatnú 3.8.2010 na sumu 1.394,- Eur za rozobratie a výmenu poškodenej strechy na objekte základnej školy krytinou lexan vo výmere 800 m² pre dodávateľa R.-R. J. E., K. XX, A.: XXXXXXXXX, G.: XXXXXXXXXX (čl. 125) a následne dal pokyn pracovníčke obecného úradu A. G. na zaúčtovanie, aj keď práce podľa výpovede svedka E. J. boli vykonané až v jesenných mesiacoch roku 2011 a vtedy bola aj vyplatená faktúrová suma za ich vykonanie.

Podľa výdavkového pokladničného dokladu číslo 390 zo dňa 21.7.2010 (čl. 124) mal dodávateľ prevziať od S. D. J. v hotovosti sumu 1.390,- Eur dňa 21.7.2010. Uvedený účtovný doklad na pokyn obžalovaného vyhotovila A. G. a zároveň podpísala v kolónke vyhotovil, následne doklad odovzdala obžalovanému H. H. a ten jej od príjemcu platby predložil doklad vystavený príjemcom zo dňa 21.7.2010 čl. 126 za účelom zaúčtovania v účtovníctve S. D. J..

Tento skutkový dej preukazuje ovplyvnenie výsledku účtovnej uzávierky za rok 2010, pričom táto po započítaní výdavkov v sume 1.394,- Eur na základe faktúry číslo 10010002 zo dňa 20.7.2010 bola vyrovnaná.

Uvedené konanie obžalovaného mu vytvorilo možnosť s touto finančnou čiastkou nekontrolovane a svojvoľne disponovať až do jesene 2011, kedy bola suma 1.394,- Eur vyplatená dodávateľovi E. J..

Pokiaľ ide o skutok pod bodom II.) napadnutého rozsudku krajský súd konštatuje, že obžalovaný H. H. v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní prispôboval obhajobu vyvíjajúcej sa dôkaznej situácii. Pôvodne dňa 5.8.2013 tvrdil, že palivové drevo bolo dodávateľom C. G. dodané pre S. D. J. v októbri, alebo novembri 2008 a až 31.12.2008 „dotiahli doklady“. V uvedený deň teda vyhotovili s F. G. zmluvu o dodávke dreva a príjmový doklad. V priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 23.11.2015 zmenil svoje tvrdenie s tým, že kúpnopredajná zmluva s F. G. bola dohodnutá ústne v septembri 2010 vrámci stretnutia v P. F. v K.. Rozpory vo výpovediach obžalovaný H. H. nevedel logicky a jasne vysvetliť. Pokiaľ ide o platbu za dodané drevo, obžalovaný vypovedal rozporne, pretože najprv tvrdil, že peniaze vyplatil v hotovosti traktoristovi bez toho, aby tento podpísal vyhotovený účtovný doklad o ich prevzatí, a to napriek tomu, že nevedel ani len uviesť priezvisko traktoristu. Neskôr zmenil svoje tvrdenie s tým, že peniaze vyplatil osobne F. G.. Obžalovaný H. H. vypovedal rozporne aj v otázke spôsobu dopravy palivového dreva.

Svedkovia H. Y. a U. D., ktorých navrhol vypočuť obžalovaný H. H. nepotvrdili obhajobu obžalovaného, pretože ohľadne podstatných skutočností súvisiacich s dodávkou palivového dreva pre S. úrad v D. J. v roku 2008 sa ich vyjadrenia nezhodovali a boli rozporné.

Z výpovede svedkyne A. G. mal súd preukázané, že na pokyn obžalovaného H. H. vystavila výdavkový pokladničný doklad číslo 7034 na sumu 21.500,- Sk s dátumom 31.12.2008. Obžalovaný jej následne

doložil kúpnu zmluvu a výdavkový pokladničný doklad a dal pokyn na zaúčtovanie pokladničného dokladu číslo 7034 s dátumom 31.12.2008.

Svedok F. G., predseda C. G. v priebehu trestného konania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností tvrdil, že palivové drevo pre S. D. J. nikdy nedodal a finančné prostriedky v sume 21.500,- Sk od obžalovaného H. H. z uvedeného dôvodu neprevzal. Na druhej strane ale priznal, že podpísal kúpnu zmluvu zo dňa 31.12.2008 (čl.117). Táto zmluva je zmätočná, pretože obžalovaný H. H. ju podpísal za predávajúceho a svedok F. G. za C. G., Y. XX, V. - kupujúci, pričom podľa obsahu kúpnej zmluvy mala byť uzatvorená medzi predávajúcim F. G. ako fyzickou osobou a kupujúcim - S. D. J..

Z predloženého trestného spisu je zrejmé že, obžalovaný H. H. schválil výdavkový pokladničný doklad č. 7034 zo dňa 21.12.2008 a tento podpísal a povolil vykonať finančnú operáciu dňa 31.12.2008 - zaúčtovanie výdavkového pokladničného dokladu na sumu 21.500,- Sk.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že súčasťou zoznamu vystavených faktúr C. G. nie je faktúra vyhotovená na S. D. J. na sumu 21.500,- Sk za dodávku palivového dreva a rovnako v účtovnom denníku ale ani v pokladni C. G. nie je zaúčtovaný príjem finančných prostriedkov od S. D. J. v uvedenej výške.

Tieto zistenia podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzujú správnosť záverov okresného súdu pokiaľ ide o ustálenie ale aj priebeh skutkového deja uvedeného v druhom čiastkovom skutku napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uplatnené námietky obžalovaným H. H. v podanom odvolaní, vo vzťahu k právnemu posúdeniu skutku, krajský súd považuje za potrebné uviesť tieto skutočnosti.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný H. H. dal pokyn v prípade prvého a tretieho čiastkového skutku na zaúčtovanie faktúr, ktoré predtým schválil a podpísal a v prípade čiastkového skutku dva na zaúčtovanie výdavkového pokladničného dokladu, tiež schváleného a podpísaného ním. Uvedené svedčí pre záver, že podstatnou okolnosťou je zistenie, že samotný podpis obžalovaného H. H. ako starostu obce, ktorý je najvyšším výkonným orgánom obce a zároveň štatutárnym orgánom obce, bol aktom obsahujúcim aj prvok rozhodovacej právomoci, keďže od rozhodnutia obžalovaného H. H. záviselo, či uvedenú faktúru, prípadne pokladničný doklad podpíše a táto bude následne zaúčtovaná ako uhradená. Obžalovaný v uvedenom období bez námietok súhlasil so zaúčtovaním uvedených súm do výdavkov obce napriek tomu, že vedel, že v tom čase tieto sumy dodávateľom uhradené neboli. Takýmto spôsobom vlastne dosiahol vyrovnanie pohľadávok voči jeho osobe spojených s výberom finančných prostriedkov z bankového účtu S. D. J. vedeného vo VÚB a.s. napriek tomu, že obec naďalej v skutočnosti uvedené pohľadávky voči obžalovanému reálne mala.

Odvolací súd napokon poznamenáva, že trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 písm. a) Tr. zák. je dokonaný ak verejný činiteľ vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle spôsobiť inému škodu, alebo zadovážiť sebe, alebo inému neoprávnený prospech.

Znak v úmysle spôsobiť inému škodu, alebo zadovážiť sebe, alebo inému neoprávnený prospech charakterizuje pohnútku páchatel'a takže k dokonaniu trestného činu stačí, keď páchatel' z uvedenej pohnútky vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a nie je potrebné, aby škoda skutočne vznikla, alebo aby páchatel' skutočne zadovážil sebe, alebo inému neoprávnený prospech.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že obžalovaný H. ako starosta obce je verejným činiteľom v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák. a zároveň najvyšším výkonným orgánom obce (§ 13 ods. 1 zák.č. 369/90 Z.z. v znení neskorších predpisov o obecnom zriadení) a pri rozhodovaní o používaní finančných prostriedkov obce - teda verejných prostriedkov z rozpočtu obce na úhradu platieb na základe ním schválenej a podpísanej faktúry a účtovného dokladu vykonával právomoc, ktorá mu vyplývala zo zákona č. 369/90 Z.z. v znení neskorších predpisov (§ 13 ods. 4 písm.b) citovaného zákona).

Konaním ustáleným v skutku napadnutého rozsudku bolo preukázané, že obžalovaný vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim ustanoveniu § 19 ods.3, ods.4 zák.č. 523/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, uvedený zákon obchádzal a ako štatutárny orgán obce nezabezpečil, aby sa verejné prostriedky z rozpočtu obce uvoľňovali iba v takej výške, aká zodpovedá rozsahu plnenia úloh

zahrnutých v rozpočte obce a na vopred stanovený účel, pričom jeho konanie bolo vedené pohnútkou, nekontrolovateľne, svojvoľne a nezisteným spôsobom nakladať s finančnými prostriedkami, ktoré vybral z bankového účtu obce, až do doby, pokiaľ boli použité na úhradu dodávateľom za vykonané práce v prípade čiastkových skutkov I.) a III.) napadnutého rozsudku a v prípade čiastkového skutku uvedeného pod bodom II.) ich použil na nezistený účel a spôsobil tak škodu vo výške 713,67 Eur.

Postup obžalovaného H. H. pri používaní finančných prostriedkov vybratých z bankového účtu obce, vedeného vo Y. a.s. vo forme záloh, ktoré sú súčasťou verejných prostriedkov postrádal akúkoľvek hospodárnosť, účinnosť a efektívnosť ich použitia (§ 19 ods. 6 zák.č. 523/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov) a bol teda v rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona.

Vo vzťahu k výroku o treste u obžalovaného H. H. odvolací súd zistil, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov spolu s trestom zákazu činnosti vykonávať verejnú funkciu po dobu 3 rokov je zákonný a spravodlivý tak z hľadiska spôsobu spáchania prečinu, ako aj jeho následkov, zavinenia, okolnosti prípadu, poľahčujúcich okolností ale aj osoby obžalovaného, jeho pomerov a možností nápravy, ktoré sú v písomných dôvodoch prvostupňového súdu náležite odôvodnené.

Osoba obžalovaného H. H. je v napadnutom rozsudku hodnotená plne v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania a preto v tejto súvislosti odvolací súd len poukazuje na príslušnú časť dôvodov napadnutého rozsudku, ktoré si ako vecne správne osvojuje.

Súd nezistil u obžalovaného H. H. žiadnu priťažujúcu okolnosť, a na druhej strane bola u obžalovaného zistená poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. - vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu.

S prihliadnutím na tieto skutočnosti uložený trest prvostupňovým súdom obžalovanému H. H. zodpovedá tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie zákona.

Súd poškodenú stranu s nárokom na náhradu škody podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných napriek tomu, že výška škody je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný H. H. uznaný za vinného.

Odvolanie podal iba obžalovaný H. H. a preto odvolací súd nemohol zmeniť napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody v neprospech obžalovaného a uložiť mu povinnosť nahradiť škodu (zákaz reformatio in peius). Zásada zákazu zmeny k horšiemu sa netýka len výroku o treste, ale aj výroku o vine, vrátane zmien k horšiemu v skutkovej vete rozsudku oproti obžalobe, ako aj výroku o náhrade škody alebo aj výroku o ochrannom opatrení.

Tieto skutočnosti odôvodňujú záver vyslovený vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.